

Arrest

nr. 166 859 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2015.

Gezien het tussenarrest 159 312 van 23 december 2015 waarbij de debatten worden heropend op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. ANTYCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 4 september 2009 werd ingediend door:

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- *kopie van een spaarboekje 'Spaarbank van Rusland' (nr. 8754149) waaruit blijkt dat betrokkene een spaarrekening bezit waarop op regelmatige tijdstippen een bedrag ('pensioen') wordt gestort; attest van het 'bestuur van het onthaal van de bevolking' dd. 08.09.2014 (nr. 208-15) waaruit blijkt dat betrokkene een ouderdomspensioen ontvangt; attesten van het Litouwse kadaster dd. 05.08.2014 en 06.08.2014 waaruit blijkt dat betrokkene diverse eigendommen heeft in Litouwen*
- *attest van het 'bestuur van het openbaar sociale zekerheidsfonds - afdeling Vilnius' dd. 25.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene niet verzekerd werd door de Litouwse openbare sociale zekerheid*
- *attest van het OCMW Brasschaat dd. 02.03.2015 waaruit blijkt dat betrokkene met ingang van 13.09.2014 tot op datum van de aflevering van het attest geen steun genoot vanwege het OCMW*
- *aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014) (met bijbehorend begeleidend schrijven vanwege de referentiepersoon dd. 08.08.201; bijbehorend attest pensioensparen 2013 (KBC); bijbehorend fiscaal attest Xerius betreffende de betalingen in het kader van het sociaal statuut van de zelfstandigen dd. 17.04.2014); ontvangsbewijzen btw-aangifte (dd. 19.01.2014, 06.04.2014, 18.07.2014): de voorgelegde documenten hebben allemaal betrekking op aangiften vanwege de referentiepersoon. Echter, deze aangiften betreffende haar inkomsten worden beschouwd als verklaringen op eer. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen ze in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er werden geen officiële documenten van de belastingen (aanslagbiljet, ...) of overige bewijsstukken voorgelegd. Uit het geheel van de voorgelegde stukken betreffende het inkomen van de referentiepersoon blijkt dan ook niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene financieel ten laste te nemen.*

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene momenteel bij de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het feit dat betrokkene momenteel bij de referentiepersoon gedomicilieerd is, kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene zowel voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, als heden, financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene noch afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewijst dat hij in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien blijkt niet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.“

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij tussenarrest nr. 159 312 van 23 december 2015 werden de debatten heropend met het oog op het bekomen van enige toelichting rond het belang van de verzoekende partij. Zij is er ter zitting in geslaagd aan te tonen dat zij wel degelijk een belang heeft bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, hetgeen overigens door de verwerende partij niet wordt betwist.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel, betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

3.3. De weigeringsbeslissing bestaat uit twee weigeringsmotieven, die haar elk op zich kunnen dragen. Wanneer het onderzoek van de middelen, gericht tegen één van de weigeringsmotieven, niet leidt tot het ondeugdelijk bevinden ervan, wordt het andere daardoor meteen overtollig.

3.4. In de bestreden beslissing wordt onder meer geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewijst dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentiepersoon zodat niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

3.5. Aangezien artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven

door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EUburger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

3.6. Verzoekster betwist niet dat zij moet aantonen dat zij in het verleden ten laste was van haar dochter, maar tracht het standpunt van de verwerende partij in de bestreden beslissing, met name dat niet is aangetoond dat verzoekster onvermogen is en zij niet afdoende bewijst dat zij in de periode voorafgaand aan de aanvraag financieel ondersteund werd door de referentiepersoon, te weerleggen op de volgende manier:

“Verzoekster is Russische burger die in EU – lidstaat met haar echtgenoot woonde, die onbeperkte verblijf in Litouwen bezat.

Na overlijden van haar echtgenoot op 23 januari 2013, bleef verzoekster alleen.

Hierover, verwees betrokkene na neergelegde documenten i.v.m. haar huwelijk en overlijdenakte.

Door haar geboorteakte en andere documenten staat vast dat verzoekster 76 jaar oud is en pensioen in Rusland ontvangt.

In de bestreden beslissing vermeldt verweerder dat verzoekster een kopie van haar spaarboekje neergelegd heeft:

- “kopie van een spaarboekje “Spaarbank van Rusland (nr. 87541149) waaruit blijkt dat betrokkene een spaarrekening bezit waarop op regelmatige tijdstippen een bedrag (‘pensioen’) wordt gestort”.

Tevens, merkt verweerder dat betrokkene “attest van het ‘bestuur van het onthaal van de bevolking’ dd.08.09.2014 (nr.208-15) waaruit blijkt dat betrokkene in Rusland een ouderdomspensioen ontvangt” geleverd heeft.

Derhalve, zijn voorgelegde documenten ontegensprekelijke bewijs dat verzoekster met pensioen is en Russische pensioen ontvangt.

In zijn “nota met opmerkingen” schrijft verweerder de volgende: “verzoekster voert enkel een betoog omtrent de hoegrootheid van haar pensioen, doch betwist zij als dusdanig geenszins da vaststelling dat ze een pensioen ontvangt”.

Verzoekster is 76 jaar oud en het is meer dan logisch dat ze gepensioneerd is.

Op haar gezegend leeftijd kan niet meer over tewerkstelling gesproken worden en haar pensioen - haar enige bron van inkomen is.

Daarom, voert verzoekster betoog omtrent de hoegrootheid van haar pensioen.

Het is zeer eenvoudig via “google” berekenen (b.v. - www.valuta.nl) hoeveel het bedrag van verzoekster's pensioen op het moment van aanvraag in Euro bedroeg.

Verzoekster herhaalt dat haar Russische pensioen nauwelijks genoeg was om (tijdens haar leven in Litouwen) nutsvoorzieningen te betalen.

Dankzij inkomen en zorg van haar Belgische dochter, kon verzoekster overleven.

Vanaf 2010 verhuisde verzoekster bij haar man in Litouwen en daarom ze bewijzen over aanwezigheid / of afwezigheid van een eigendom in Litouwen levert.

Namelijk, gaat hier officiële attesten:

- Het attest voor de eigenaar van een woonruimte (mede-eigenaars) van het gemeentebestuur van de stad Kretinga dd.05.08.2014 nr. D7-70

en

- Het attest van Litouwse “Centrum voor Registers Filiaal te Klaipėda” dd.06.08.2014 nr. (4.11.6) SK-678,

Eerste attest bevestigt slechts dat verzoekster en haar dochter de mede-eigenaars zijn van het huis te Litouwen, Kretingos r. sav., Kretinga, Siauliu 39.

Het tweede attest van het Litouwse "Centrum voor Registers Filiaal te Klaipėda" dd.06.08.2014 geeft meer gedetailleerde informatie over deze eigendom en welke deel verzoekster en haar dochter in deze woning hebben.

Beide attesten zijn afgegeven door officiële Litouwse autoriteiten en dragen apostille.

In zijn "nota met opmerkingen" herhaalt verweerder: ".. verzoekster is mede-eigenaar van verscheidene onroerende goederen, die elk een apart nummer hebben, met name een woonhuis, een garage, twee opslagplaatsen en een ander bouwwerk (machinerie) – bouwwerk erf".

Verweerder kijkt naar de technische bijvoegsels bij het tweede attest dd. 06.08.2014, waaruit hij (zonder te proberen begrijpen) tot conclusie komt dat verzoekster in Litouwen verschillende eigendommen bezit.

Verweerder weigert te begrijpen dat hier slechts over één eigendom gaat die uit het huis met garage en twee opslagplaatsen bestaat (het registernummer nr.50/117695 – zie het attest dd.06.08.2014).

Wat betreft de paragraaf "ander bouwwerk (machinerie)" – bedoelt men de omheining / hekken rond het huis.

Met andere woorden, de beweringen van verweerder dat voorgelegde attesten over verschillende eigendommen spreken zijn niet correct.

Zoals boven vermeld, heeft verzoekster met haar dochter de besproken woning (na overlijden van haar echtgenoot) geërfd. De dochter bezit $\frac{3}{4}$ van het eigendomsrecht en verzoekster slechts $\frac{1}{4}$.

Bijkomend vergeet verweerder dat verzoekster niet meer verblijfsrecht in Litouwen heeft en haar bezit er van $\frac{1}{4}$ van het eigendomsrecht in het huis te Kretingos geen belang meer heeft.

Aangezien verzoekster nooit in Litouwen gewerkt en als Russische gepensioneerd naar Litouwen verhuisde om er te wonen, ontving / ontvangt ze niets van Litouwse autoriteiten.

Daarom, leverde verzoekster officiële attest hierover. Dit attest werd afgegeven door officiële Litouwse instanties en draagt apostille.

Uit voorgelegde attest blijkt dat verzoekster in Litouwen geen enkele steun ontvangt en niet verzekerd is.

Verweerder beschrijft dit document als volgt: "attest van het bestuur van het openbaar sociale zekerheidsfonds – afdeling Vilnius dd.25.09.2014 waaruit blijkt dat betrokkene niet verzekerd werd door de Litouwse openbare sociale zekerheid".

Verweerder negeert dat in dit attest over verzekering en steuntrekkers wordt gesproken en over het feit dat verzoekster geen enkele betalingen van Litouwse autoriteiten ontvangen heeft.

Verweerder betwist niet dat verzoekster 76 jaar oud, pensioenleeftijd bereikt heeft en slechts Russische pensioen ontvangt.

Dat verzoekster's echtgenoot op 23 januari 2013 overleden was en verzoekster alleen bleef.

Dat het als een paal boven water staat dat met inkomen van 100 - 200 Euro per maand in Litouwen (EU-lidstaat) onmogelijk is om te overleven.

Precies daarom besloot verzoekster's enige dochter Natalia (na overlijden van vader eind januari 2013) om naar Litouwen te verhuizen en daar voor haar moeder te zorgen.

Verweerder beschikt over alle officiële bewijzen van uitschrijven van Natalia uit België en inschrijven bij haar moeder/verzoekster in Litouwen.

Tijdens haar verblijf in Litouwen, kon Natalia via videoconferenties haar cliënteel in België behouden en inkomen in stand houden. Met deze inkomen, kon ze zelf leven en haar moeder onderhouden.

Uiteindelijk, was Natalia, na haar bijna 9 maanden verblijf in Litouwen, gedwongen naar België terug te keren, waar ze vanaf 1 augustus 2014 ingeschreven is.

Ze bracht haar moeder (verzoekster) mee, omdat bij er in Litouwen niemand meer is die voor haar kon zorgen en haar onderhouden. Verzoekster's dochter is eigenares van huis te [...]

Dit huis was gekocht door verzoekster en haar wijlen echtgenoot. Na overlijden van haar man, erfde verzoekster een deel van het huis, waar andere deel naar haar Belgische dochter ging.

Bij haar aanvraag om EU-verblijfskaart, diende verzoekster alle documenten i.v.m. deze kwestie, waaruit verweerder kon zien dat de dochter van verzoekster niet enige eigenaar van het huis te Brasschaat is.

Bij aandachtige bestudering van bladzijde 16 van verzoekster's annulatieberoep nergens blijkt dat verzoekster er schreef dat haar dochter de enige eigenares van het huis is.

De insinuaties van verweerder in zijn "nota met opmerkingen" dat verzoekster haar deel in het huis te B. trachtte te verbergen - zijn ongegrond."

Uit deze uiteenzetting blijkt de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, in het licht van de gehanteerde bepaling, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad benadrukt dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.9. Verzoekster betwist niet dat zij een pensioen ontving in Litouwen, vanwege de Russische overheid maar betoogt daarover dat het voor haar, als weduwe niet volstond om te overleven, hetgeen ook zou blijken uit het feit dat haar dochter bij haar is komen wonen om voor haar te zorgen, na het overlijden van haar echtgenoot.

3.10. Zelfs aangenomen dat het bedrag van het pensioen niet van dezelfde orde is als een pensioen in België, komt het aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat haar pensioen haar niet in staat stelde om in haar basisbehoeften te voorzien in Litouwen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich vergenoegt met blote beweringen zonder enige toelichting omtrent, bijvoorbeeld, de levensduurte in Litouwen. De Raad heeft geen onderzoeksbevoegdheid, en kan dat dus niet zelf toetsen. Eén en ander klemt des te meer nu blijkt dat verzoekster ook een eigendom had in Litouwen. Los van de vraag of uit de stukken nu blijkt dat het gaat om één of meerdere onroerende goederen, en los van de vraag welk aandeel eigendom was van verzoekster en welk van haar dochter, blijft de vaststelling dat zij eigenaar was en in die hoedanigheid niet als behoeftig kon worden beschouwd, behoudens bewijs van het tegendeel. Dit tegendeel wordt ook op dit vlak niet aangetoond.

3.11. Verzoekster slaagt er dan ook geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld, op grond van kennisname van het feit dat zij een ouderdomspensioen had en eigendom in Litouwen, dat zij noch afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, noch afdoende bewijst dat zij in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag financieel werd ondersteund door haar dochter, de referentiepersoon. Het loutere feit dat deze dochter een tijdje bij haar moeder heeft gewoond na het overlijden van diens echtgenoot, toont dat evenmin aan. Uit de synthesememorie blijkt immers dat het ook onder meer de bedoeling was van de dochter om zich in Litouwen te vestigen en van daaruit een eigen zaak te starten, hetgeen uiteindelijk mislukte, gelet op de zeer slechte economische situatie aldaar.

3.12. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat uit de stukken die zij zelf neerlegde ten tijde van haar aanvraag, blijkt dat verzoekster zelf mede-eigenares is van de woning die haar dochter betreft in België. Uit de notariële akte van verkoop blijkt dat deze doorging op 23 december 2009, dat zowel verzoekster als haar overleden echtgenoot koper waren en dat de woning werd aangekocht voor een bedrag van 325.000 €. Deze vaststelling valt bezwaarlijk te rijmen met het beeld van behoeftige bejaarde, zoals verzoekster dat wil ophangen.

3.13. Het middel, gericht tegen het hiervoor besproken weigeringsmotief is niet gegrond. Aangezien dit motief onverminderd overeind blijft, en hiervoor reeds werd gesteld dat het op zich de bestreden weigeringsbeslissing kan dragen, is de rest van de motivering overtollig omdat het eventueel ondeugdelijk bevinden ervan niet kan leiden tot een andere beslissing en verzoekster daar aldus geen belang bij heeft. De overige middelonderdelen die zonder uitzondering betrekking hebben op de totstandkoming van en de correctheid van het overtollige motief, moeten dus niet worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS